

В нашия малък град, красив и много тих, живееше един странник. Градът бе неговия дом, той обикаляше навсякъде, познаваше всяко едно кътче и всеки един жител. Къщата му бе дървената пейка на градския площад.

С дълга бяла брада и коса, с мръсни дрехи и се куп багаж много хора го избягваха, гледаха го намръщено, а някои се подиграваха с него. Понякога бе обиждан и унижаван дори от мои връстници, които си мислеха че всичко в живота е дадено даром.

Един ден прибирайки се от училище с моята майка, той мина покрай нас, седна на земята и започна да говори на висок глас. Спряхме се, но честно да ви кажа бяхме малко притеснени, уплашени и не посмяхме да го доближим. Но след миг усетих, че е добронамерен. Попитах го как се казва, на колко години е и как така се оказва на улицата. Оказа се, че живота му никак не бил лесен. Живот изпълнен с трудности, загуби на близки хора, прекеждия и предателства. Майка ми му протегна една чаша с топла напитка и го почерпи с бисквитите, които бяхме купили от близкия магазин. Вярвайте ми той бе толкова щастлив, че някой го заговаря и го слуша, че дори ни почерпи и той с негови неща събрани от контейнерите.

В този миг мина група мои връстници, които видимо се държаха арогантно и нагло. Бяха много шумни, говореха лоши думи, но те си мислеха, че така са актуални и видиш ли съвременници.

Спряха се до нас, в началото нападнаха белобрадия старец с думи и викове. Ние им направихме забележка, но те станаха още по агресивни и започнаха да го ритат. А той се свиваше и само ги умоляваше да спрат, защото той бе добър и се опитваше с добро да ги спре. Майка ми веднага реагира и се обади на 112 за помощ. Когато полицаите пристигнаха, стареца бе спасен, а младежите отведени. Стана ми тъжно за тях и разбрах всъщност, че не стареца е нещастен, а те. Защото те имаха всичко, но нямаха любовта и щастието на стареца.

И сега когато срещна този побелял странник винаги спирам да го питам как е и да го почерпя с чаша чай. А моята майка ме научи, че винаги трябва да помагам на хората в трудности.

Правилна ли бе постъпката на моите връстници, не не бе. Правилна бе постъпката на майка ми, че ми показа как не трябва да съдим хората, защото изглеждат по различно от нас. А истината е, че правилното се крие в доброто.